

Sygn. akt **XX GC 1123/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Kisiel

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Kozłowska

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda M. K. na rzecz strony pozwanej Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Katarzyna Kisiel

Sygn. akt XX GC 1123/13

UZASADNIENIE

W dniu 6 sierpnia 2013 r. powód M. K. wniósł przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) (dalej (...), albo pozwany) pozew o zapłatę łącznej kwoty 150 000 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od dnia 3 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty powiększonego o kwotę wynikłą z ewentualnego rozszerzenia powództwa, na którą to kwotę składają się:

- odszkodowanie tytułem kosztów koniecznych do poniesienia w celu zapewnienia w budynku powoda, wymagań technicznych określonych na obszarze ograniczonego użytkowania, tj. rewitalizacji akustycznej w kwocie 50 000 zł;
- odszkodowanie za utratę wartości nieruchomości w wyniku wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania i działalności pozwanego w wysokości 100 000 zł;

oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym kosztów uzyskania odpisów z ksiąg wieczystych w wysokości 30 zł.

(pozew, k.2-12)

W dniu 2 grudnia 2013 r. pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) wniósł odpowiedź na pozew wnosząc o oddalenie powództwa w całości, jako bezzasadnego, z powodu upływu terminu zawitego na dochodzenie roszczeń zgłoszonych przez powoda oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew, k.94-103)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest właścicielem, nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej zabudowaną działkę o numerze ewidencyjnym (...) z obrębem (...) o powierzchni (...) m², dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. prowadzi księgę wieczystą o nr (...) (dalej (...)).

(odpis KW nr (...), k. 16 – 20, postanowienie Sadu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 3 grudnia 2009r. w sprawie o sygn.. akt II Ns 197/06 o zniesieniu współwłasności, k-23).

Pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. jest zarządcą (...) im. (...) w W..

(okoliczność bezsporna)

W dniu 7 sierpnia 2007 r. Wojewoda (...) wydał rozporządzenie nr 50 w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 r. (dalej Rozporządzenie).

§ 1 ust. 1 Rozporządzenia, stanowi, iż tworzy się obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., zwany dalej „obszarem ograniczonego użytkowania”; ust. 2., W obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się strefę ograniczeń zabudowy mieszkaniowej, zwaną dalej „strefą M”.

§ 2 Rozporządzenia, wskazuje, iż granice obszaru ograniczonego użytkowania określa mapa, stanowiąca załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3 ust. 1 Rozporządzenia stanowi, iż przebieg granic obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., według współrzędnych punktów załamania, określa załącznik nr 2; ust. 2, Opis przebiegu granic strefy M obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. określa załącznik nr 3 do rozporządzenia; ust. 3, Przebieg granic strefy M obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., według współrzędnych punktów załamania, określa załącznik nr 4 do rozporządzenia; ust. 4, Opis przebiegu granic strefy M obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. określa załącznik nr 5 do rozporządzenia; ust. 5, Wykaz działek położonych w obszarze ograniczonego użytkowania określa załącznik nr 6 do rozporządzenia.

§ 4 ust. 1 Rozporządzenia stanowi, iż w obszarze ograniczonego użytkowania zabrania się: pkt. 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także zabudowy mieszkaniowej; pkt.2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M - także na cele mieszkaniowe - z zastrzeżeniem ust. 2; pkt. 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub czasowym pobytem dzieci lub młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2.; ust. 2, W strefie M dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowy nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych, jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego na warunkach określanych w decyzji o warunkach zabudowy.

Nieruchomość powoda została objęta obszarem ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. poza strefą M.

((...)) 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.; k.109,-110 wypis z rejestru k.22)

W dniu 20 czerwca 2011 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę nr 76/11 w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego dla (...) im. (...) w W., która weszła w życie w dniu 4 sierpnia 2011 r. (dalej Uchwała).

§ 1. stanowi, iż tworzy się obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., którego zarządcą jest Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W., zwany dalej „obszarem ograniczonego użytkowania”.

§ 4. określa, iż obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się dwie strefy: 1) strefę Z1, której granicę zewnętrzną wyznacza izolacja miarodajnego poziomu dźwięku 55 dB w porze nocy, od wewnątrz granica lotniska; 2) strefę Z2, której granicę wyznacza od zewnątrz izolacja miarodajnego poziomu dźwięku 50 dB w porze nocy, a od wewnątrz granica strefy Z1.

§ 5. wskazuje, iż w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadza się następujące ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu i sposobu korzystania z terenów:

1) w strefie Z1: a) zakazuje się przeznaczania terenów pod zabudowę mieszkaniową jedno- i wielorodzinną, mieszkaniowo-usługową, zagrodową, zamieszkania zbiorowego, związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitale i domy opieki społecznej, b) zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo- usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, c) zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo-usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży;

2) w strefie Z2: a) zakazuje się przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, b) zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, c) zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej.

§ 7. wskazuje, iż graficzny przebieg granic obszaru ograniczonego użytkowania oraz stref Z1, Z2 określają załączniki nr 1, 2 i 3 do uchwały.

§ 8. określa, iż współrzędne geodezyjne granicy obszaru ograniczonego użytkowania oraz granic stref Z2, Z1 i granicy terenu lotniska określa załącznik nr 4 do uchwały.

§ 9. Wskazuje, iż opis granicy obszaru ograniczonego użytkowania, strefy Z2 i Z1 oraz granicy terenu lotniska określa załącznik nr 5 do uchwały.

(Uchwała Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego dla (...) im. (...) w W.; k 111-112- mapy akustyczne k. 113-116, przegląd ekologiczny, k-45-65)

Nieruchomość powoda położona jest w obszarze ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. według Uchwały oraz według Rozporządzenia. Wejście w życie Uchwały nie spowodowało żadnych nowych ograniczeń w korzystaniu z przedmiotowej nieruchomości.

(okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 28 lipca 2013 r., nadanym w dniu 31 lipca 2013 r., powód wezwał pozwanego do dobrowolnego zaspokojenia roszczeń w łącznej kwocie 400.000 zł

(wezwanie do zapłaty z dnia 28 lipca wraz z dowodem nadania, k. 35-36)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w pierwszej więc kolejności czyniąc ustalenia faktyczne w oparciu o twierdzenia stron co do faktów nie zakwestionowanych przez stronę przeciwną w trybie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. Stosownie do pierwszego z powołanych przepisów nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, a w myśl kolejnego gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Ponadto Sąd oparł się na dokumentach wskazanych powyżej, które nie były przez strony kwestionowane, Sąd nie znalazł również podstaw do kwestionowania ich prawdziwości i rzetelności.

W ustaleniach faktycznych Sąd pominął pozostałe dowody z dokumentów prywatnych i urzędowych oraz innych środków dowodowych w rozumieniu art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. uznając, iż nie stwierdzają one faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy w rozumieniu art. 227 k.p.c., z uwagi na przyjętą przez sąd koncepcję rozstrzygnięcia sprawy w zakresie upływu terminu zawitego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, co skutkowało jego oddaleniem.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził zasądzenia od pozwanego kwoty łącznej 150.000 zł wskazując, że w związku z ustanowieniem w drodze uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. OOU obszaru ograniczonego użytkowania niezbędne jest przeprowadzenie w budynku należącym do powoda prac budowlanych celem rewitalizacji akustycznej, w związku z powyższym wniósł o zasądzenie kwoty 50.000 zł, wniósł także o zasądzenie odszkodowania w kwocie 100.000 zł z tytułu utraty wartości nieruchomości w wyniku wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania i działalności pozwanego. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia wskazano: art. 112 w zw. z art. 113 ust. 2 pkt 1 lit. f, art.129 , art.135 ust. 1 , art. 136, art. 174, ustawy prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. (Dz. U. 2001 nr 62 poz. 627).

Za podstawę prawną dochodzonego przez powoda roszczeń należy uznać art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska, zgodnie z którym jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę, przy czym obejmuje ona również zmniejszenie wartości nieruchomości. Ponadto w art. 136 wyżej wskazanej ustawy postanowiono, że obowiązany do wypłaty odszkodowania (...) jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania (ust. 2). Ponadto w razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkodą, o której mowa w art. 129 ust. 2, są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie (ust. 3).

Ustawodawca w art. 129 ust. 4 ustawy ograniczył możliwość dochodzenia roszczeń do okresu 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Wobec tego rozważając zasadność dochodzonych przez powoda roszczeń należało rozważyć czy zachował on termin wynikający z tego przepisu.

Obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. został utworzony w drodze rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 2007 r. wydanego przez Wojewodę (...). Rozporządzenie zostało wydane w oparciu o treść art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska w wówczas obowiązującym brzmieniu.

W wyniku nowelizacji dokonanej na podstawie art. 19 pkt. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. z 2005 Nr 175 poz. 1462 ze zm.) kompetencja do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania została powierzona sejmikowi województwa, który tak obszar tworzy w drodze uchwały. Powyższa nowelizacja w myśl art. 48 pkt. 2 ww. ustawy weszła w życie z dniem 1 stycznia 2008 r. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 roku zawierała także przepisy przejściowe,

na podstawie których akty prawa miejscowego wydane w oparciu o przepisy zmieniające ustawę z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu ww. ustawą i zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje (art. 47 ust. 2 ww. ustawy). Powyższe oznacza, że wskazana regulacja w dalszym ciągu obowiązała, a tym samym także akt prawa miejscowego wydany na podstawie przepisów znowelizowanych zachował swoją moc. Brak jest bowiem aktu prawnego, który by do uchylił lub zmienił.

Zgodnie z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. akty prawa miejscowego są wydawane na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. W powołanym artykule prawodawca ustanawia zasadę wyłączności ustawy, która odnosi się także do aktów wykonawczych czyli rozporządzeń. Skoro w przypadku obu tych aktów prawa powszechnie obowiązującego prawodawca stosuje upoważnienie ustawowe to per analogiam należy uznać w przypadku aktu prawa miejscowego pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15-06-2012 (sygn. II CSK 436/11) gdzie stwierdzono, że jeżeli przepis ustawy stanowiący podstawę wydania aktu wykonawczego nie uległ merytorycznej zmianie w wyniku jego nowelizacji to obowiązuje on dalej. Należy wskazać, że na mocy omawianej powyżej regulacji nie doszło do zmiany zakresu spraw przekazanych w drodze tych przepisów do uregulowania w akcie prawa miejscowego ani nie uległy zmianie wytyczne dotyczące treści tego aktu w rozumieniu § 32 ust.2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908). Należy wskazać, że zgodnie z zawartą w tym przepisie regułą walidacyjną, która na podstawie § 147 tego rozporządzenia ma odpowiednio zastosowanie do aktów prawa miejscowego, jeżeli zmieni się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego, jakim jest w omawianym stanie prawnym art. 135 p.o.ś. Wobec tego mimo nowelizacji prawa o ochronie środowiska w opisanym zakresie, rozporządzenie wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. nie utraciło mocy obowiązującej.

Powyższe potwierdza także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2012 sygn. I ACa 572/12 gdzie stwierdzono, że zmiany art. 135 ust. 2 Prawa ochrony środowiska (t.j. Dz. U. 2013 r. poz. 1232) w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęły na skuteczność obowiązywania rozporządzenia Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r., albowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęła na moc jego obowiązywania, kwestia formy aktu została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, tj. art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz.U. 2005 r. Nr 175, poz. 1462), a zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał taki sam, albowiem nie zmieniła go ani nowelizacja dokonana ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku (t.j. Dz. U. 2013 r. poz. 1235) , ani też nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. 2010 r. Nr 213, poz. 1397).

Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nieruchomości powoda znajdowała się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania (poza strefa M) dla (...) im. (...) w W. utworzonego rozporządzeniem Wojewody (...) nr 50 z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenie obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. tj. OOU (2007) Ponadto nieruchomość powoda znajduje się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania na podstawie uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. OOU (2011), jednakże znajduje się poza strefą Z1 i Z2.

Zgodnie z postanowieniami Rozporządzenia nr 50 Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. w obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się strefę ograniczeń zabudowy mieszkaniowej, zwaną dalej "strefą M" określoną na mapie, stanowiąca załącznik nr 1 do rozporządzenia.

W obszarze ograniczonego użytkowania zabrania się:

- 1) przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową;
- 2) zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M - także na cele mieszkaniowe - z zastrzeżeniem ust. 2;
- 3) budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2.

W strefie M dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy.

W obszarze ograniczonego użytkowania wprowadza się następujące wymagania techniczne dotyczące budynków:

- 1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych;
- 2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach.

Natomiast na mocy Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. w obszarze ograniczonego użytkowania wyróżnia się dwie strefy:

- 1) strefę Z1, której granicę zewnętrzną wyznacza izolinia miarodajnego poziomu dźwięku 55 dB w porze nocy, od wewnątrz granica lotniska;
- 2) strefę Z2, której granicę wyznacza od zewnątrz izolinia miarodajnego poziomu dźwięku 50 dB w porze nocy, a od wewnątrz granica strefy Z1.

W obszarze ograniczonego użytkowania wprowadza się następujące ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu i sposobu korzystania z terenów:

1) w strefie Z1:

- a) zakazuje się przeznaczania terenów pod zabudowę mieszkaniową jedno i wielorodzinną, mieszkaniowo-usługową, zagrodową, zamieszkania zbiorowego, związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitale i domy opieki społecznej,
- b) zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo - usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży;
- c) zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo-usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży;

2) w strefie Z2:

a) zakazuje się przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

b) zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,

c) zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej.

Określa się wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania:

1) w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność akustyczną ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010r. Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011r. Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy;

2) w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach - zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2011 Or. Nr 243, poz. 1623 oraz z 2011r. Nr 32, poz. 159 i Nr 45, poz. 235) i przepisami wykonawczymi do tej ustawy.

Z przeprowadzonego porównania i analizy zapisów powołanych wyżej aktów prawnych wynika, iż mając na uwadze, że nieruchomość powoda jest położona poza strefą Z1 i Z2 OOU (2011), uznać należy, iż w rzeczywistości nie doszło do zwiększenia ograniczeń obowiązujących na nieruchomości powoda, która w okresie obowiązywania OOU (2007) była położona poza strefą M.

W związku z powyższym na obszarze położenia nieruchomości powoda nie obowiązują żadne zakazy dotyczące zabudowy, ponieważ zgodnie z ww uchwałą w sprawie utworzenia OOU (2011) obowiązują one wyłącznie w strefie Z1 i Z2.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt IV CSK 28/12, zgodnie z którym odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 p.o.ś., przewidziano nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie nie rekompensuje zmiany dotychczasowej sytuacji właściciela nieruchomości, a tym bardziej utrzymywania już istniejących ograniczeń w przypadku zmiany aktu prawnego. Odszkodowanie służy bowiem za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuża na kolejny okres ograniczenia, które zostały wprowadzone na określony czas. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (jak poprzednio obowiązujący).

W tym miejscu powrócić należy do rozważań dotyczących zachowania przez powoda terminu do dochodzonych roszczeń wskazanych w treści art. 129 ust. 4 ustawy z 2001 r. - Prawo ochrony środowiska. Początek biegu dwuletniego terminu rozpoczyna się od wejścia w życie rozporządzenia lub aktów prawa miejscowego, które mogą obejmować znaczne obszary, w związku z tym podkreślenia wymaga, że nie każda ich zmiana rozpoczyna bieg nowego terminu do wystąpienia z roszczeniami uregulowanymi w art. 129 ust. 1-3 u.p.o.ś., a jedynie taka nowelizacja, bądź zmiana, która dotyczy danej nieruchomości (tak wyrok SN z dnia 1 grudnia 2010 r. sygn. ICSK 86/10).

Mając na uwadze powyższe rozważania uznać należy, iż bieg nowego terminu do zgłoszenia roszczeń może rozpocząć jedynie taka zmiana, która dotyczy określonej nieruchomości, a w niniejszej sprawie, jak już wyżej wskazano, w

związku z wejściem w życie Uchwały nr 76/11 Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nie zaistniały żadne niekorzystne zmiany w zakresie ograniczeń obowiązujących na nieruchomości powoda.

W ocenie Sądu termin do zgłoszenia roszczeń, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska jest terminem zawitym (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21-08-2013 sygn. II CSK 578/12). Oznacza to, że jego niedochowanie powoduje wygaśnięcie roszczenia, a fakt upływu tego terminu sąd ma obowiązek wziąć pod uwagę z urzędu. Przepis art. 129 ust. 4 w związku z art. 136 ust. 1 p.o.ś., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ograniczeń korzystania z nieruchomości będących następstwem utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania (art. 135 ustawy) - roszczenia, o których mowa w tym przepisie należy zgłosić w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego do podmiotu obowiązującego do wypłaty odszkodowania, o którym mowa w art. 136 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Skoro bowiem ustawodawca z jednej strony określił krótki (2 letni) termin do zgłoszenia żądań, o których mowa w art. 129 ust. 1-3 ustawy, z drugiej zaś określił obowiązek ich zgłoszenia określonego podmiotowi zobowiązanemu do ich realizacji, o których mowa w art. 136 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, przed wystąpieniem z tymi roszczeniami na drogę sądową, to termin, o którym mowa w art. 129 ust. 4 należy uznać za termin zawity do zgłoszenia tych żądań obowiązującemu do ich realizacji w celu zachowania prawa dochodzenia tych roszczeń przed sądem. Wniosek ten jest tym bardziej uzasadniony, jeżeli uwzględni się, że ustawodawca nie określił terminu, w ciągu którego obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości, o którym mowa w art. 136 ust. 2 tej ustawy, jest zobowiązany zająć stanowisko co do zasadności żądań zgłoszonych przez poszkodowanego. Taką interpretację charakteru terminu, o którym mowa w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska wzmocnia także wykładnia językowa tego przepisu, w którym jest mowa o wystąpieniu z roszczeniami, co znaczeniowo jest terminem szerszym od terminu dochodzenia roszczeń i mieści w sobie także zgłoszenie przez poszkodowanego ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości żądań, o których mowa w art. 129 ust. 1-3 ustawy Prawo ochrony środowiska, obowiązującemu do ich wykonania, (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 r. w sprawie IV CSK 216/08)

Tym samym mając na uwadze treść art. 129 ust. 4 p.o.ś. dwuletni termin, w którym powód mógł zgłosić pozwanemu z roszczenia wynikającym z art. 129 ust. 1-3 ustawy Prawo ochrony środowiska należy liczyć od dnia wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr 50 z dnia 07 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., a więc od dnia 25 sierpnia 2007 r. Wobec powyższego termin na dochodzenie roszczeń odszkodowawczych przez powoda na podstawie art. 129 p.o.ś. wygasł z dniem 25 sierpnia 2009 r. Tym samym zgłoszone pozwanemu roszczenie w wezwaniu do zapłaty z dnia 28 lipca 2013 r. należy uznać za spóźnione .

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez Radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2013r. poz.490).

Sąd ponadto nie znalazł podstaw do zastosowania normy zawartej w treści art. 102 kpc., uznając z jednej strony, iż nie zaszły żadne szczególne okoliczności po stronie powoda, które stanowiłyby podstawę do odstąpienia przez Sąd od obciążenia go kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej, z drugiej zaś strony proces trwał ponad trzy lata, strona pozwana była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika i nakład jego pracy przez czas trwania procesu uzasadniał obciążenie powoda tymi kosztami.

SSO Katarzyna Kisiel

(...)

(...)